

Pacífica

En algun lloc de l'oceà Pacífic es trobava Pacífica. Pacífica era una illa, però no era una illa qualsevol era l'illa on jo vivia.

La meua illa no era molt gran però com vivíem al voltant de trenta persones teníem espai de sobres per a tots. Era una illa pacífica, on homens i dones podien fer les mateixes coses. Jo era tan sols una xiqueta d'uns nou anys i em deien Oceana. Tant xiquets com xiquetes jugàvem a la pilota, fèiem rics menjars... Tot i així, el que més m'entusiasmava era la mar. Sí, justament la mar. M'encantava anar a la voreta a la vesprada a vore com l'aigua xocava mentres que el Sol lentament es posava i la Lluna indicava l'inici de la nit.

Un dia, quan anava a ma casa a dormir, avisté una estranya ombra al mar. Com estava cansada vaig decidir que investigaria l'endemà. Encara que alguna cosa em deia que no era massa bo. Quan em vaig despertar vaig anunciar la notícia i vam agafar els nostres catalejos per obtindre més informació sobre aquella "cosa" de la qual no sabíem res.

Jo tenia raó, podíem veure que aquella "cosa" era un vaixell anomenat Guerrero.

Des d'aquell moment els dies i les nits no eren tan bonics i alegres. El vaixell s'apropava cada vegada més i vaig pensar que allò només podia portar moltes, moltíssimes desgràcies. Observarem que tenia canons i tots els tripulants anaven armats amb pistoles o fusells d'alt nivell. Em vaig posar alerta. No sabia el que volien els comandants, però segur que res de bo. Com la meua illa no tenia protecció perquè mai havíem tingut cap enemic vam començar a fabricar armes, jo vaig rebre un arc.

Els dies passaven i el vaixell s'apropava cada vegada més. Amb el meu arc vaig aconseguir llançar algunes fletxes, però les bombes ja començaven a arribar i la nostra illa estava reduïda a cendres. A les poques hores van arribar. La batalla va durar poc però ells van resultar vencedors. Com havien guanyat l'illa era seua i la veritat és que els homens (només hi havia homens) van obligar a les dones a netejar, cuinar i quedar-se a casa. Per sort jo vaig poder escapar i ja em dirigia a una illa que havia avistat en l'horitzó.

Quines sorpreses m'esperarien allà?

Una bona estona després, a mig camí em vaig parar a observar Pacífica i encara que estava lluny i el gran núvol de fum de la batalla ja havia desaparegut hi havia alguna cosa dins que em deia que res anava bé per a nosaltres i que sobretot les dones ho estaven passant molt més que mal.

Al matí següent em vaig donar compte que estava més a prop d'aquella illa i vaig somriure pensant "Tinc un bon nom". Aquesta vegada molt més feliç i observant l'interior de l'oceà Pacífic, tremendament extraordinari, vaig continuar el meu camí.

Aquella vesprada, amb les ones a favor vaig poder arribar a la "extranya" illa. Dic "extranya" perquè només vaig veure 4 roques una al costat d'una altra i una porta de metall. Em vaig acostar a la tanca i l'únic que vaig veure era una plaça. Tot i que no hi havia ningú vaig cridar:

- Eoooo, hi ha algú?

- Per favor, deixeu-me entrar, estic a soles!

De sobte, la gran porta de metall es va obrir. Als pocs segons vaig notar una fredor per la meua esquena i instintivament em vaig quedar adormida.

Quan vaig despertar estava en un elegant llit amb una palangana d'aigua fresca. Com em trobava reposta em vaig alçar per intentar averiguar on estava. Vaig descobrir que aquella illa estava molt avançada i unes guardianes em van preguntar d'on venia. Vaig dir que d'una illa que havien atacat ferotges homens. Em van deixar una ullera per observar Pacífica i el que vaig veure em va deixar horroritzada.

No em vaig sorprendre al veure Pacífica canviada, ni que les dones només estigueren a casa tractades com esclaves (ja que ho havia suposat abans) però vaig tindre un tremend horror al veure que semblava que els homens de la meua illa, aquells que tant respectaven a les dones, aquells dels que sempre ens podíem fiar, pareixien gaudir. Tot allò era horrible. Vaig sentir que l'esperança desapareixia i que no podia fer res, però em vaig dir: "no et rendeixis, intenta-ho, tu pots". Vaig contar a les guardianes el que hi havia i em van dir: - Ací va passar el mateix, però la vam recuperar.- Li pot passar a la meua illa? - No ho sabem.

-Una pregunta, hi ha líder?

- Sí per què vols saber-ho?

- M'agradaria parlar amb ell.

- No és ell, és ella.

- Me la podeu presentar?

-Clar.

Tras arribar a la sala del tron em vaig disposar a dir-li si podia ajudar-me a reconquistar la meua illa. Com va accedir li vaig dir que havíem d'agafar-los desprevinguts perquè eren molt forts. Vaig poder tornar a la meua illa però vaig sentir una barreja d'alegria, tristesa i por. En arribar pareixien haver previst la nostra vinguda així que la batalla va donar començament. Tots teníem uns mitjans molt bons i jo, refugiant-me d'una bomba en la que abans havia sigut ma casa vaig descobrir que el meu arc seguia allà. Ràpidament el vaig agafar i vaig aconseguir que diversos homes del bando contrari caiguessin però altres em van agafar desprevinguda i l'únic que recorde dins del meu cap és l'agradable Pacífica en la qual havia viscut i en el que s'havia convertit. Quan vaig despertar em vaig veure lligada a un pal i vaig saber que ells havien guanyat. Em vaig sentir molt defraudada perquè sabia que ara hauria de ser, per obligació, inferior al sexe contrari i encara que vaig aconseguir fugir, mai més vaig tindre la possibilitat de transformar Pacífica en el que havia sigut. Però tot i així, mai em vaig deixar enganyar pel refrany que diu: "el passat, passat està".